

Arrest

nr. 223 275 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.P. DOCQUIR *loco* advocaat F. GELEYN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 201 406 van 20 maart 2018 omdat geen geloof wordt gehecht aan de werkzaamheden van zijn vader noch aan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban omdat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als deze die hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk de problemen die hij zou hebben gekend omwille van het werk van zijn vader. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij ook Afghanistan ontvlucht is vanwege de problemen van zijn oom die tolk was voor de Amerikaanse troepen en dat hij vreest als Hazara geïntegreerd te worden. Daarnaast verklaart verzoeker dat hij hier geïntegreerd is en verwesterd is en hij als Europeaan zal beschouwd worden bij terugkeer naar Afghanistan.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat, zijn taskara, de taskara van zijn vader, zes leveringsnota's van zijn vader, een verzoek tot laissez-passer, vijf foto's, een brief van zijn oom, drie aanbevelingsbrieven van zijn oom, vier certificaten van het werk van zijn oom en een enveloppe.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

4.1.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van de door hem afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1.3. Met betrekking tot de documenten omtrent het werk van zijn vader en oom, hekelt verzoeker dat hieraan geen bewijswaarde wordt gehecht louter omwille van het hoog niveau van corruptie in Afghanistan. Verzoeker gaat met zijn verweer evenwel voorbij aan de gedane vaststelling dat deze documenten slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan, én dat wat betreft zijn verklaringen met betrekking tot het werk van zijn oom als tolk voor de Amerikaanse troepen, verzoeker dit tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming nooit heeft vermeld. Zo duidt de bestreden beslissing dienaangaande het volgende aan: "U verklaarde zelfs expliciet dat de problemen van uw oom niets te maken hadden met de reden van uw vertrek uit Afghanistan (Verklaring DVZ dd. 17/05/2016, vraag 25). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 31/07/2018 vervolgens tot tweemaal toe gevraagd wordt of de problemen van uw oom te maken hebben met uw vertrek uit Afghanistan, moet u toegeven dat dit niet het geval is en verklaart u dat u omwille van uw eigen problemen vertrokken bent en niet vanwege de problemen van uw oom." Zelfs al kan er enige bewijswaarde worden gehecht aan de aanbevelingsbrieven en werkcertificaten van verzoekers oom en aangenomen wordt dat deze persoon daadwerkelijk de oom van verzoeker betreft, dan nog vermogen deze niet aan te tonen dat verzoeker persoonlijke problemen heeft gekend of zal kennen omwille van de werkzaamheden van zijn oom.

Wat betreft het voorgehouden profiel van zijn vader, brengt de Raad nog in herinnering dat hieraan in het kader van verzoekers eerste verzoek geen geloof werd gehecht vermits (i) hij amper iets weet te vertellen over diens werkzaamheden bij het Amerikaanse leger, (ii) verzoeker niet kan verduidelijken hoe zijn vader naar huis kwam tussen het werk door en hoe hij het klaarspeelde om in een door de taliban gecontroleerd dorp binnen te komen, en (iii) het niet aannemelijk is dat zelfs na de bedreigingen van de taliban aan het adres van verzoekers vader en verzoeker zelf en na het vertrek van verzoeker en de verdwijning van verzoekers vader geen maatregelen werden getroffen om verzoekers moeder en jongere broer onder te brengen in een veiliger deel van Afghanistan. Bovendien werd evenmin enig geloof gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij omwille van zijn vader problemen met de taliban hebben vermits (i) verzoekers verklaringen omtrent de conversatie die de taliban had met hemzelf en zijn moeder toen zij zich bij het huis aandienden vaag, onsamenhangend en onlogisch zijn, (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de plannen van de taliban, (iii) verzoeker geen verklaring kan geven waarom de taliban hem niet meteen meenamen, (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker, die verklaart dat de taliban sinds hun verovering van het dorp veel mensen proberen te rekruteren, geen enkel voorbeeld kan opnoemen van families die hetzelfde lot ondergingen als zijn familie, (v) verzoeker niet met duidelijkheid kan vertellen wat de positie van de dorpsoudsten ten opzichte van de taliban is en zelfs aangeeft dat deze gebeurtenissen niet met de dorpsoudsten besproken werden, hetgeen klemmt met de informatie toegevoegd uit het administratief dossier.

Vermits verzoekers verklaringen omtrent het werk van zijn vader en zijn vluchtrelaas over het geheel genomen niet geloofwaardig kan worden beschouwd, kan de Raad het profiel van zijn vader, laat staan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban, niet als bewezen beschouwen enkel op basis van zes leveringsnota's, een verzoek tot laissez-passer, en enkele foto's. De door verzoeker neergelegde

documenten omtrent het werk van zijn vader, vermogen hoe dan ook geen afbreuk te doen aan verzoekers ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban.

4.1.4. Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geïsoleerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dergelijk verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: "Ten slotte heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u als Europeaan zal worden beschouwd bij terugkeer naar Afghanistan. Zo beweert u dat u nu reeds drie jaar in België gewoond heeft en er daarom andere gewoontes op nahoudt en dat u andere kleding draagt. Echter, u weigert meermaals te concretiseren wat u daarmee bedoelt (CGVS, p. 7). U verklaart vervolgens dat, in tegenstelling tot in Afghanistan, u in België veiligheid en vrijheid kent, en dat in TV kijken verboden was in uw regio van herkomst (CGVS, p. 7). U verklaart daarna dat u zo lang in Europa heeft gewoond dat u bij terugkeer zou worden beschouwd als een spion voor de buitenlandse troepen (CGVS, p. 7). Dit is evenwel louter een blote bewering. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel herhalen dat het wel kan gebeuren (CGVS, p. 7). Bovenstaande elementen volstaan op zich echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Zo dient eerst opgemerkt dat u geenszins concreet kan aantonen in welke mate uw gedrag en uw omgang met mensen dermate veranderd is dat u uw leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen, noch waarom u in concreto zou worden geïsoleerd. Ook wanneer u later op het CGVS expliciet gevraagd wordt in welke mate uw omgang met mensen in België anders is dan in Afghanistan, kan u geen concrete voorbeelden geven en kan u enkel zeggen dat mensen in België anders met elkaar omgaan dan in Azië (CGVS, p. 8). Ook wanneer u gevraagd wordt wat u concreet bedoelt met uw bewering dat u in België "anders" met mensen praat, komt u evenmin verder dan de blote, vage bewering dat mensen in Afghanistan "agressief" zijn en "op een andere manier" praten dan in België, waar u de kans krijgt om uw eigen mening te vertellen. U verklaart daarna dat u zou worden beschouwd als spion omdat u goed gekleed bent en u Dari spreekt, terwijl in uw regio vooral het dialect Hazaragi wordt gesproken (CGVS, p. 8). Ook dit is niet meer dan een blote bewering. Bovendien verklaart u zelf dat Hazaragi uw moedertaal is (CGVS, p. 8). Wat betreft uw verklaringen dat u hier in België andere kleding draagt, dient bovendien te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen, zoals bv. kledij, gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. U bent bovendien nog steeds moslim (CGVS, p. 3 en 9). In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting alsook de eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken."

Behoudens loutere kritiek, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die voorgaande in een ander daglicht stellen.

4.1.5. Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie voor Hazara's in Afghanistan, wijst de Raad er op dat het feit tot een bepaalde groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de verzoeker wordt vervolgd. De verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van een algemeen rapport. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog het volgende opgemerkt: "Zo dient immers eerst opgemerkt dat u tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming nooit heeft vermeld dat u niet kan terugkeren naar uw regio van herkomst omwille van uw etnische origine. Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan te zeggen dat er nooit naar werd gevraagd en dat uw voogd u tijdens uw eerste verzoek steeds opdroeg om geen extra uitleg te geven (CGVS, p. 5). Deze verklaring kan evenwel allerm minst overtuigen. Zo werd u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het CGVS steeds verteld om alle redenen uiteen te zetten die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek. Dat u hierover nooit melding gemaakt heeft, zet de geloofwaardigheid van uw beweringen dan ook sterk op de helling. Ook wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud dd. 31/07/2018 gevraagd wordt waarom

u denkt dat u persoonlijk gevisieerd zou worden bij terugkeer naar uw regio van herkomst, beweert u dat er in uw dorp veel soennitische moslims wonen die meestal aan de kant van de taliban staan en dat ze u bij terugkeer naar Afghanistan zouden kunnen viseren vanwege uw Hazara origine (CGVS, p. 4). Echter, u verklaarde eerder al dat u zelf uit een soennitisch-sjiitisch gemengd gezin komt, dat er zo veel religieus gemengde koppels in uw dorp getrouwd zijn en beweert u verder dat dit niet voor religieuze problemen zorgde (CGVS, p. 3). Het is dan ook niet aannemelijk dat u daarom plots problemen zou krijgen. Ook wanneer u meermaals gevraagd wordt om concreet uit te leggen waarom u persoonlijk door de taliban zou worden vervolgd omdat u Hazara bent, ontwijkt u eerst de vraag alvorens u niet verder komt dan algemeen te stellen dat de taliban Hazara viseren (CGVS, p. 4-5). Opnieuw gevraagd naar de concrete redenen waarom u persoonlijk door de taliban zou worden gevisieerd vanwege uw etnische origine, antwoordt u naast de kwestie dat taliban in een naburige regio van uw district manschappen van een zekere Said Hossein Anwari hadden doodgeschoten. Vervolgens gevraagd of u ooit persoonlijk bedreigd werd omdat u Hazara bent, kan u enkel zeggen dat de taliban u ongelovig noemden en dat Hazara streng werden gecontroleerd aan controleposten van de taliban (CGVS, p. 5). Echter, tijdens uw eerste verzoek verklaarde u expliciet dat de taliban in uw dorp niets doen, behalve rondlopen in het dorp en vertellen dat de regio door hen verzekerd wordt (Gehoorverslag CGVS dd. 02/03/2017, p. 10). Hiermee geconfronteerd, beweert u plots dat mensen die werken voor de overheid door de taliban worden ontvoerd en vermoord. Opnieuw geconfronteerd met het feit dat u hierover nooit gesproken heeft en expliciet vermeldde dat de taliban in uw dorp niets doen, beweert u plots dat u reeds tijdens uw eerste verzoek had vermeld dat er in uw dorp vier jongens door de taliban werden ontvoerd, waaronder drie van uw vrienden (CGVS, p. 6). Dit is evenwel louter een blote bewering. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel herhalen dat u dit heeft uitgelegd (CGVS, p. 6). In dit verband moet bovendien worden gesteld dat uit informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat hoewel Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, er niet kan worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn. Bovendien moet worden opgemerkt dat een algemene verwijzing naar aanslagen waarbij Hazara's in Afghanistan zijn omgekomen geenszins volstaat om aanspraak te kunnen maken op de toekenning van internationale bescherming. U dient uw ingeroepen vrees als Hazara bij terugkeer naar Afghanistan in concreto aan te tonen, wat u niet hebt gedaan."

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de informatie gevoegd bij de verweernota waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen worden afgeleid daar de door verzoeker aangehaalde informatie grotendeels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Parwan is gesteund. Verzoeker brengt dan ook geen concrete elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

Verzoeker toont voorts geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 april 2019, voert verzoekende partij aan dat de verschillende elementen samen, met name het feit dat zij Hazara is, haar vader en oom voor de Amerikanen werkten, en zij verwesterd is, maken dat zij een risico profiel heeft en erkend moet worden als vluchteling. Voorts wijst verzoekende partij op haar verwestering en europeanisering en benadrukt zij dat elke zin van internationale bescherming zou ontnomen worden indien men eerst naar het land van herkomst moet terugkeren, zoals de verwerende partij het stelt, alvorens men zou kunnen besluiten dat er wel sprake is van persoonlijke vervolging om die verwestering. Voorts meent verzoekende partij dat documenten individueel moeten onderzocht worden en men deze niet kan weigeren enkel en alleen omdat er veel corruptie is in het land van herkomst. Wat de subsidiaire bescherming betreft is verzoekende partij van oordeel dat de informatie over Parwan, de provincie waar zij vandaan komt, verouderd is. Volgens verzoekende partij is de onveilige situatie in het laatste kwartaal slechter geworden en moet rekening gehouden worden met het voordeel van de twijfel. Verzoekende partij meent dat er dienaangaande meer actuele informatie nodig is en dat bestreden beslissing moet vernietigd worden indien zij niet wordt erkend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 8 april 2019 opgenomen grond.

4.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot wat verzoekende partij in zijn verzoekschrift en opnieuw ter terechtzitting voorhoudt, de door hem bijgebrachte documenten niet geweigerd werden enkel en alleen omdat er veel corruptie is in het land van herkomst. Dit betreft slechts een van de gedane motieven. De Raad herneemt dat verzoekende partij met haar verweer er volledig aan voorbij gaat dat tevens – en terecht – werd vastgesteld dat deze documenten slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit onmogelijk kan worden nagegaan, én dat wat betreft de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot het werk van haar oom als tolk voor de Amerikaanse troepen, verzoekende partij dit tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming nooit heeft vermeld. Zo duidt de bestreden beslissing dienaangaande het volgende aan: *“U verklaarde zelfs expliciet dat de problemen van uw oom niets te maken hadden met de reden van uw vertrek uit Afghanistan (Verklaring DVZ dd. 17/05/2016, vraag 25). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 31/07/2018 vervolgens tot tweemaal toe gevraagd wordt of de problemen van uw oom te maken hebben met uw vertrek uit Afghanistan, moet u toegeven dat dit niet het geval is en verklaart u dat u omwille van uw eigen problemen vertrokken bent en niet vanwege de problemen van uw oom.”* Zelfs al kan er enige bewijswaarde worden gehecht aan de aanbevelingsbrieven en werkcertificaten van verzoekers oom en aangenomen wordt dat deze persoon daadwerkelijk de oom van verzoeker betreft, dan nog vermogen deze niet aan te tonen dat verzoeker persoonlijke problemen heeft gekend of zal kennen omwille van de werkzaamheden van zijn oom.

Tevens brengt de Raad opnieuw in herinnering dat aan het voorgehouden profiel van de vader van verzoekende partij in het kader van het eerste verzoek van verzoekende partij geen geloof werd gehecht

vermits (i) verzoekende partij amper iets weet te vertellen over diens werkzaamheden bij het Amerikaanse leger, (ii) zij niet kan verduidelijken hoe haar vader naar huis kwam tussen het werk door en hoe hij het klaarspeelde om in een door de taliban gecontroleerd dorp binnen te komen, en (iii) het niet aannemelijk is dat zelfs na de bedreigingen van de taliban aan het adres van de vader van verzoekende partij en verzoekende partij zelf en na het vertrek van verzoekende partij en de verdwijning van haar vader geen maatregelen werden getroffen om haar moeder en jongere broer onder te brengen in een veiliger deel van Afghanistan. Bovendien werd evenmin enig geloof gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij als zou zij omwille van haar vader problemen met de taliban hebben vermits (i) haar verklaringen omtrent de conversatie die de taliban had met haarzelf en haar moeder toen zij zich bij het huis aandienden vaag, onsamenhangend en onlogisch zijn, (ii) verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de plannen van de taliban, (iii) verzoekende partij geen verklaring kan geven waarom de taliban hem niet meteen meenamen, (iv) het niet aannemelijk is dat verzoekende partij, die verklaart dat de taliban sinds hun verovering van het dorp veel mensen proberen te rekruteren, geen enkel voorbeeld kan opnoemen van families die hetzelfde lot ondergingen als haar familie, (v) verzoekende partij niet met duidelijkheid kan vertellen wat de positie van de dorpsoudsten ten opzichte van de taliban is en zelfs aangeeft dat deze gebeurtenissen niet met de dorpsoudsten besproken werden, hetgeen klemmt met de informatie toegevoegd uit het administratief dossier. Vermits verzoekende partij haar verklaringen omtrent het werk van haar vader en haar vluchtrelaas over het geheel genomen niet geloofwaardig kan worden beschouwd, kan de Raad het profiel van haar vader, laat staan de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban, niet als bewezen beschouwen enkel op basis van zes leveringsnota's, een verzoek tot laissez-passer, en enkele foto's. De door verzoeker neergelegde documenten omtrent het werk van haar vader, vermogen hoe dan ook geen afbreuk te doen aan de ongeloofwaardig bevonden problemen van verzoekende partij met de taliban. Wat betreft de brief van de oom van verzoekende partij, stelt de bestreden beslissing dat gelet op het gesolliciteerd karakter ervan, deze elke objectieve bewijswaarde ontbeert. Bovendien kan hieruit onmogelijk de voorgehouden familieband met zekerheid worden vastgesteld. Wat betreft de taskara van verzoekende partij en die van haar vader, wordt daarnaast in de bestreden beslissing gesteld dat deze enkel hun identiteit bevestigen en afkomst uit Sheikhal, dewelke te dezen niet zozeer ter discussie staan.

Waar verzoekende partij voorts terug haar verwestering aanhaalt, stelt de Raad vast dat zij niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

4.4. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier dat er actueel voor burgers in de provincie Parwan geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afgaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit het district van verzoekende partij, met name Sheikhal, nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

Verzoekende partij werpt op dat de in het administratief dossier vervatte informatie over Parwan verouderd is en stelt dat de onveilige situatie in het laatste kwartaal slechter is geworden.

De Raad stelt vast dat deze informatie over de veiligheidssituatie in onder meer de provincie Parwan, met name het EASO "*COI Report Afghanistan, Security Situation*", dateert van december 2017. De Raad stelt tevens dat de bronnen bijgebracht door verzoekende partij in het verzoekschrift geenszins van recentere datum zijn dan de informatie vervat in het administratief dossier, noch legt verzoekende partij ter terechtzitting informatie neer die haar stelling dat de situatie in het laatste kwartaal slechter is geworden vermogen te ondersteunen. Verzoekende partij brengt bijgevolg geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen worden afgeleid daar de door haar aangehaalde informatie grotendeels

dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Parwan is gesteund. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS